

Svmma Juris Canonici

Comprehensa Tribus Partibus In Qva Distincte Et Svccincte Explicantur,
quæ ad personas, negotia, & iudicia Ecclesiastica ex Canonum præscripto,
pertinent

Sive Antinomia Ivris Pontificii Et Cæsarei - per CCL. Differentias plurium
Doctorum auctoritate probatas, singulari studio in certas classes reducta,
discussa, & explicata

Strein, Johann

Coloniæ Agrippinæ, 1658

CCXXXIII. Differentia 18. Parricidis alia jure civili, quàm Canonico decreta
pœna est:

[urn:nbn:de:hbz:466:1-61864](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-61864)

tionem, bonorum partitionem, & similibus non à civili tantum jure, sed etiam ecclesiastico permittitur exceptis electionibus ad dignitates, & officia ecclesiastica, c. *Sortes* 26. q. 5. Nam sine necessitate conari in divinæ voluntatis consilium penetrare ad cognoscendum, hunc, an alium, Deus elegerit in episcopum, prælatum, &c. est Deum tentare, cum alia media supersint, magis usitata, & minus periculosa. Facile enim astutus Satan ejusmodi actionibus sese ingerit & insidias struit. Vnde in cit. c. divinationes vocantur, & maleficia. V. *Less.* c. 43. dub. 9. n. 60. Pari modo damnantur sortilegia pro furtis inveniendis, aut divinationibus, ope malorum spirituum faciendis, c. 1. & ult. de *sortileg.*

III. Præclare *Caietanus in summ. v. Sortileg.* Sortilegium, quo explicitè, vel implicitè ad dæmonum auxilium recurritur, peccatum mortale est, ad superstitionem pertinens: ut cum quis per sortes inquirat, quis fecerit furtum, aut si queratur, quid agendum sit. Nam sortilegii crimen, & divinariam, & consultoriam comprehendit. Excipiendum tamen casus est, quo suâ inspiratione Deus ancipites animos ad instituendam sortem inclinaret, ut in pluribus S. Scripturæ exemplis videre est. *Navarr. cap. 11. n. 38. Angel. v. Sors. Silv. v. Superstitio, n. 9. Lopez. l. 2. c. 23. Filliuc. Tract. 24. c. 4. Suarez. l. 2. c. 12. Layman. l. 4. Tract. 10. c. 3. n. 8.*

CCXXXIII.

DIFFERENTIA 18.

Parricidis alia jure civili, quàm Canonico decreta pœna est: l. un. C. de his, qui par. vel liber. occidunt, l. penult. ff. ad l. Pomp. de parric. c. Latorem 33. q. 2. c. 1. & seq. de his, qui fil. occid. Joann. Bapt. à S. Blasio 138.

I. Parricidæ nomen à parentum cæle derivatum, ubi de punitione agitur, locum habet in aliquibus ascendentibus, & descendentibus in infinitum, in uxore, viro, genero, vitrico, socero, patruo, avunculo, amita, consobrina, patruela, patrono, noverca, sponsa, patre, & matre sponsi vel sponsæ: quod intellige, etiam si fœmina prædictas personas conjunctas occiderit, aut occidatur. Item, ut extendatur

ad eos, qui venenum emunt, vel operam dant, ut fiat, l. 1. 3. 4. ff. eod. Item tenentur omnes conscii, l. *Virum.* ff. eod. V. *Farinac. Part. 4. q. 120. n. 147.*

II. Pœnam quod attinet, multum serò à legislatoribus scripta est. Nam & Solon sciens omisit, & Romani per annos sexcentos parricidia nescierunt, *Plutarchoteſte in vita Romuli*, aliqui crimen hoc partem fuisse judicii de sicariis colligunt ex *Oratione Cicer.*

Kk

Cicer.

Cicer. pro R. de Scio. Unde in l. i. ff. ad l. Pomp. de parric. dicitur, lege Pompejâ cautum, ut parricida eâ pœnâ teneatur, quæ est l. Cornel. de sicariis: quodd scilicet nulla usque ad ea tempora quæstio specialis de parricidis fuerat instituta. Pompejus igitur legem de parricidis tulit, ut ejus criminis rei pœnam l. Cornel. de sicar. incurterent, quemadmodum habetur in l. i. ff. ad l. Pomp. de parric. Modestinus tamen in l. penult. ff. hoc tit. feribit pœnam culei à majoribus constitutam fuisse, moribus fortè non lege scriptâ. Nunc extat titulus ad l. Pomp. de parric. quâ cauetur, ut, qui patrem, matrem, avum, aviam, fratrem, sororem, aut ceteros, qui parentum, aut liberorum nomine continentur, occiderit, vel cujus dolo malo id factum erit, nec gladio, nec ignibus, aut aliâ solenni pœnâ puniatur; sed insutus culeo, id est, corio, aut pelle, cum cane, gallo gallinaceo, vipera, & simia in vicinum mare, vel amnem projiciatur, ut omnium elementorum usu careat, & ei cœlum superstiti, id est, vivo, terra mortuo auferatur, §. *Alia deinde, Inst. de publ. iud.*

III. Quod Canones attinet, in c. *Veniens, de his, qui fil. occid. matri*, quæ filium in calore iracundiæ occiderat. *Alexander III.* suadendum dicit, ut in aliquod monasterium transeat, in quo peccata sua perpetua pœnitentia deploret. Paulò aliter in *cap. final. eod. titul.* ubi certis annorum numerus definitur. Similiter in c. *Lactorem 33. Q. 2. Nicolaus Papa* matriçdæ mandat, ut sub pœnitentiæ jugo manens per annum integrum ecclesiâ non ingrediatur, sed ante fores

basilicæ orans, & deprecans Deum perseveret. Completo autem anni curriculo intrandi Ecclesiâ licentiam habeat, tamen inter audientes stet, & nondum communicet, nisi prius aliorum septem annorum curricula expleantur. His autem omnibus annis carnem non manducet, & vinum non bibat, exceptis festis diebus, atque dominicis, & à Pascha usque ad Pentecosten: quocumque ire voluerit, nullo vehiculo deducatur; arma non sumat, nisi contra Paganos, jejuret autem tribus diebus per hebdomadam usque ad vesperam. *Ita Pontifices illi*, unde perspicimus verum esse illud:

Tempora mutantur, & nos mutamur in illis.

Mutantur, dico, non in melius, sed deterius. Quis enim modò non dicam, generoso & illustri, sed imi subsellii viro ejusmodi proponere agendam pœnitentiam audeat? An putas te, qui obtemperet, inventurum? Arbitrariis delectamur, & regula Lesbia contra quemcumque rigorem utimur. V. *Bosium in Pract. crimin. tit. de homic. Decian. l. 9. c. 6. Damhoud. in Pract. crimin. c. 87. Mevoch. Casu 387. n. 30.* ubi non punitum iri tradit eum, qui sepulchrum alieius parricidæ ausus fuerit violare.

IV. Notat præterea *Farinat. in q. cit. n. 138.* quamvis alia crimina viginti annorum spatio præterbantur, parricidii accusationem perpetuam esse, ut nullo temporis quantumvis longissimo excipere contra actorem, aut Judicem possit reus. *Carrer. in Pract. crim. tract. 3. de homic. Decianus l. 9. c. 6. n. 10. & c. 14. num. 2.*

CCXXXIV. DIE.